

gjort 214,000 Rbd., men at den af forskjellige Grunde, der maatte i og for sig ere rigtige, antoges i Fremtiden at burde ansattes til 235,000 Rbd. Det samme er Tilfældet med Marschpenge for Landsoldater, at de i Virkeligheden i Fortiden kun have udgjort 8000 Rbd., men derimod som fremtidig Norm ere opførte med 13,000 Rbd. Men dette er skeet af Grunde, som ligge udenfor det Princip, jeg her vil søge at bestride. Der gives derhos foruden disse Skatter mange andre, som bæres respectivt af Kjøbstad og Land enten for sig alene eller deelle mellem dem, og som ikke ere tagne med her; og naar man vilde tage dem med, vilde Forholdene blive betydeligt modificerede. Jeg skal blot, for at blive staaende ved Noget af beslagtel Natur, nævne Dommerkorn, der i denne Dpgjørelse er opført som en Byrde, der paaligger Landdistricterne alene. Dette er et Bidrag, som Landdistriktet har at udrede til Dommerne, der alene have Forretninger i Landdistriktet. Men for at Dpgjørelsen kunde være fuldstændig, burde der lige overfor dette — som det forekommer mig — været opført det Bidrag, som Kjøbstæderne give som Lønninger til Dommerne i Byerne. Dette er ikke ubetydeligt, og jeg skal blot nævne for Kjøbenhavns Vedkommende, ifølge Departementstidendens Meddelelse om Communalafgifterne for dette Aar, en Skat af 13,000 Rbd. til Udgift for Criminal- og Politiretten, og 25,000 Rbd. til Politidirecteuren, som i det mindste for en Deel maa betragtes som en Stats-Embedsmand og ikke som Communs. Det Samme er Tilfældet i flere Provindsbyer. Egnende kan bemærkes om Striverpenge, der ere en Lønning, som Landdistricterne udrede til Amtsforsvalterne, der have at gjøre med Skatterne for Landet, medens der derimod paahviler Kommunen den Forpligtelse for Staten at oppebære Stats-Indtægterne gennem de af Kommunen lønede Embedsmænd; dette er altsaa en Byrde, som paahviler Kommunen, og burde altsaa være optaget i Modsatning til Landdistricternes Striverpenge. Der er endnu en Indvending, som kan gjøres mod denne Dpgjørelse, nemlig, at det, forinden den Omstændighed, at det hidtilværende Skattebeløb er faldet paa Kjøbstad og Landdistricterne i det Forhold, hvori Folkemæng-

derne staae til hinanden, skulde kunne tjene til Beviis paa, at en Fordeling af Skat efter denne Norm i og for sig er rigtig, maatte godtgjøres, at de hidtilværende Skatter virkelig have været fordeelte paa Kjøbstad og Land efter Billighed og Retfærdighed. I den Henseende kunde der imidlertid netop ogsaa imod flere af de Skattebeløb, som her ere opførte, gjøres grundige Indvendinger. Der kan saaledes indvendes, at Indquarteringskatten, som hidtil har hvilet paa Kjøbstæderne, maae antages alene at være baaren af dem, fordi de have været frie for Værnepligten; da de nu ere berøvede denne Begunstigelse, kunde ogsaa Billighed i og for sig tale for, at de blive fritagne for noget af den Skat, som de hidtil have baaret. Naar man seer hen til Bidraget til Straffeanstalterne, er det aabenbart, at det har været baaret af Kjøbstæderne i et for byrdefuldt Forhold. Denne Fordeling kan saa meget mindre forsvares nu, som Straffeanstalterne efter Finantslovs-Udkastet skulde gaae over til at være Statsanstalter, og der altsaa ikke kunne gjøres saadanne Hensyn gjeldende i Henseende til de Bidrag, som af en enkelt Deel af Staten skal udredes til dem, som der gjordes, saalænge de vare provindstillede Anstalter. Naar man saaledes vilde afgjøre Forholdet ad den Vej, man her har slaaet ind paa, saa vilde man forville sig i Vanfærligheder, hvoraf man, saavidt jeg skjønner, ikke kan komme ud.

En anden Betænkelse, som jeg skal tilsæde mig at fremhæve mod Lovudkastet, saaledes som det foreligger, findes i de Bestemmelser, som indeholdes i § 4. Der siges nemlig deri, at Landskatten skal i det mindste for en Deel slaaes sammen med den ny Ligningskat, og da skal den aarlige Finantslov bestemme, hvad der i Landskat skal udredes i det løbende Aar, foruden hvad der skal udredes i Ligningskat. Her er altsaa Landskatten, som igjennem en lang Række af Aar har været en aldeles bestemt og fast normeret Skat, gjort til en variabel Skat, hvis Størrelse kan være underkastet de Forandringer, som man finder det hensigtsmæssigt at foretage i ethvert enkelt Aars Finantslov. Dette forekommer mig i og for sig at være betænkeligt, uden at jeg her skal gaae nærmere ind paa, hvorvidt det er fulkommen grundlovmæssigt, at man gjør det.